

[Niels Andersen]

vilget. Det må vi jo se at finde ud af. Ministeren har på nuværende tidspunkt drøftet problemet, blev det oplyst, med såvel Hjørring som Skagen kommuner og udtaler, at han er indstillet på at søge statsbidrag til sikring af helårsbebyggelsen i Lønstrup. Da Skagen er ministerens egen valgkreds, føler jeg mig temmelig sikker på, at der også her vil findes en udvej.

Vi er nu fremme ved det efter min mening centrale punkt i denne debat. De fleste partier i tinget har på forhånd udtalt, at de er positivt indstillet til i fremtiden at være med til at bevilge midler til sikring af vore kyster. Vi skal så prøve at få afklaret, under hvilke former det kan lade sig gøre. Principielt mener vi i det konservative folkeparti, at den hidtidige form med ejerens pligt til at sikre i nogen grad må ændres. Vi er indstillet på, at et samarbejde mellem kommuner, amtskommuner og staten og lodsejere er vejen frem. Vi må i hvert enkelt tilfælde nøje følge udviklingen og se fordomsfrit på problemerne.

Jeg vil gerne i den forbindelse gøre opmærksom på, at hvis der har fundet forsømler sted fra lodsejernes side, så vil jeg i alle tilfælde foreslå, at man i fremtiden giver dem lov til at fradrage de udgifter, de har. Så er jeg overbevist om, at mange lodsejere vil føle sig mere forpligtet til at sikre eget område. Jeg mener, at vi burde lave en lovændring dér. Der er jo ikke tale om, at man på nuværende tidspunkt har lov til at fradrage den slags udgifter, men jeg mener, det vil være et vægtigt bidrag til, at den enkelte lodsejer ville føle sig mere forpligtet.

Der har allerede været forskellige forslag fremme om, hvordan vi skal fordele byrderne. Også dette må være en af opgaverne i dag. Jeg har noteret mig, at hr. Dohrmann finder, at det er en hundrede procents statsopgave langs Vestkysten, hvilket synspunkt jeg ikke deler. Jeg er tilhænger af en fordeling, hvor de implicerede parter finder frem til en rimelig afvejning i de konkrete tilfælde.

Umiddelbart er Vestkysten det mest udsatte område, men vi har også været vidne til, at 15 kommuner langs den vestlige del af Limfjorden har lidt meget ved havets indtrængen. Det gælder både nedbrydning af uerstattelige skrænter og oversvømmelser af store arealer, som bør sikres. Vi har i disse områder store forpligtelser gennem Ramsar-aftalen, og selv om det falder ind under mil-

jøministeriet, er vi vel også her i dag forpligtet til at se på spørgsmålet i et større perspektiv. Skaderne langs Vejle Fjord har også på det seneste været inde i billedet.

Jeg er ganske klar over, at det er en farlig vej rent økonomisk at betræde. Vi må altså finde frem til en prioritering, hvor der først og fremmest tages hensyn til de fastboende.

Der har fra enkelte sider lydt røster om, at vore mange arbejdsløse kan indgå som arbejdskraft ved sikringsarbejderne. Det kan vi naturligvis i det konservative folkeparti gå ind for. Jeg vil gerne understrege, at der først og fremmest må tages hensyn til lokale forhold, der må tages hensyn til den arbejdsstyrke og de arbejder, der allerede er udført, således at man kan udnytte den lokale arbejdskraft så meget som muligt. Men der skal de rigtige maskiner og teknik til efter forudgående beregninger og erfaringer; vi skal ikke have nogen form for terapi.

Ved besigtigelsen er det mit indtryk, at kystinspektoratet og dets folk i alle måder med deres mangeårige ekspertise har formået at dæmme op for de enkelte voldsomme skader ved anbringelse af parallelhøfder eller høfder på tværs af kysten, alt efter hvad der har været mest hensigtsmæssigt, og man har også fundet frem til forskellige materialer, som på lang sigt efter min mening er anvendelige. At man nu i inspektoratet er så langt fremme, at man ad elektronisk vej er i stand til at følge kysternes foranderlighed, vil givetvis i fremtiden betyde overordentlig meget.

I øvrigt foreligger der en betænkning udarbejdet af udvalget for regionpolitik og fysisk planlægning under EF omhandlende spørgsmålet om kystnedbrydning i Fællesskaberne. Allerede i 1979 tog man fat på et sådant initiativ, og i en række møder har man frem til januar 1981 udarbejdet et beslutningsforslag, som nu bliver forelagt Parlamentet og Kommissionen. Der henvises bl. a. til strækningerne i Nord- og Sønderjylland, hvor unormale vejrforhold forvolder skader til stor gene for især landbrugs- og turistområder. Udvalget peger på, at der i fremtiden må finde en forening af viden og erfaring sted i kampen mod kystnedbrydning, så vi ad denne vej kan formindske udgifterne ved disse naturkatastrofer. Forslaget munder ud i, at man opfordrer Kommissionen til at stille midler til rådighed gennem regionaludvik-